

Ko stópita v dvorano,
Brezkončen tam je sméh,
Naglédati otrokom
Nij môči se obéh.

Slovesnimi koraki,
Zavédna si česti,
Prikimata ozbiljno
V priklòn na vse strani.

„Oj, Zòrica in Mirko,
Kakó sta zdaj brdká,
V tej pustnej preobleki
Izvrstna res obá!“

„Kaj čujem! — Preobleka? —
Kakó se móti svet!
Ne vidite, otroci,
Da dragi svoj sem déd?“

In tá mi je soproga;
Kde Zòra je, ne vém.
A „kòlo“ se pričénja,
Prosíti li Vas smém?“

Ded vljudno se priklòni
Pred babico do tál,
Ter njemu se nasméhne
Obrazek nje svetál.

Oh, vse je pripomoglo,
Da spet grmél je sméh,
A starček in starica —
Ležála sta na tléh!

Ponosno in veselo,
Po konci se deržèč,
Ženico mož poprime
Z njo v „kòlu“ se vrtèč.

A kaj se je zgodilo?
To res je prehudó!
Peró se moje vpira
Popísati vse tó!

Najrajša bi molčála,
A tega spet ne smém,
Čitatelj bi se žalil,
In kaj storim potém?

No bodi si, če tudi
Ta posel je težák;
Sočútljiv naj posluša,
Kdor prav je poštenják!

Nesrečni kozuh dolgi
Ter palica z glavó,
In ruta vseh najlepša,
In torba pod rokó,

Klobúk širokoglavi,
— Kdo njemu bil bi kos? —
Ovrátnik dèdov brídki,
Drezáje v drobni nos:

Lujiza Pesjakova.

Pet sto goldinarjev vreden zajec.

Mirodolska vdova si je bila izposodila iz hranilnice 500 gl., s katerimi je namerávala poravnati vse svoje dolgove. Zavila je novce v robec ter veselo korakala proti domu. Ob cesti pa je stal zelen grmiček, v katerem je z odprtimi očmi spal zajec. Vdova ga užé od daleč zagleda in — tiho stopa do zajčjega ležišča. Rahlo se pripogne ter naglo spečega zajca pograbi. — „Nu, to me veseli, da imam danes tako srečen dan! Denarje sem lahko izprosila — in vrhu tega sem še brez puške zajca ujela; nu, to bo pečenka, da bo kaj!“ Tako je govorila srečna vdova sama sebi ter je zajčeve vse štiri noge zvezala z robcem. — Zdaj je urneje koračila, da bi hitreje prišla domóv. A v tem tudi zajec nij miroval. Zmuznil si je tri noge iz zavéze in — smuk — skočil je na raván ter hitreje nego kedaj méril polje in čez kreber gori v bližnjo goro — se vé da s privezanim robcem na zadnji nogi. Mirodolska vdova, blede kakor smrt, stala je zdaj na cesti brez novcev in brez zajca, ter si mislila: „Varénost in previdnost je pač povsod potrebna!“

Ognjestav Mosirski.